

[Mette Groes]

regeringens besparelser, men her overser han, at vil han sætte flere stole ind og ophæve adgangsbegrænsningerne, vil der blive mindre tid til forskningen. At undervise på et universitet kræver jo ikke kun, at der holdes nogle forelæsninger, der skal også være tid til vejledning. Jo flere studerende, jo mere individuel vejledning og jo mindre tid til forskning.

Ministeren vil oprette særlige, tidsbegrænsede stillinger for at løse problemet med forskerpukkelen og sikre nyttilgangen af lærere ved universiteterne. Vi synes også, problemet er stort, og vil meget gerne medvirke til dets løsning. Dog vil vi godt have klarhed over, hvordan pengene skal bringes til veje, før vi giver endeligt tilsagn.

Hvad angår selve forskningsbudgetteringen, kan det nok accepteres, at der skabes budgetindsigt, så man kan se, hvordan pengene fordeles. Det er også rimeligt, at der bliver mulighed for central styring, men en egentlig adskillelse mellem undervisning og forskning bør ikke finde sted. Skal forskningen lykkes, må der være mulighed for samlet anvendelse af tid, når der er brug for det af hensyn til projektets gennemførelse. Det bør overlades til universitetslærerne selv at planlægge deres tid, så de når både undervisning, administration og forskning, og de bør have lov til at gøre det fleksible over for hinandens behov.

Sektorforskning berøres, og det nævnes, at forskningsrådene bør se til, at kvaliteten er tilstrækkelig høj. Det er vel tvivlsomt, om forskningsrådene kan overkomme det. Jeg er ikke i tvivl om, at den forskning, energiministeriet og industriministeriet har sat i værk, har betydet fornyelse og givet mulighed for, at nyttigt arbejde har set dagens lys. Problemet er naturligvis, om de bevillinger, der tilflyder universiteterne til forskningsformål, er rimelige set i forhold til sektorforskningen, og det er det, man bør være opmærksom på.

Endvidere må vi ikke glemme, at skal sektorforskningen lykkes, må universiteterne have ressourcer både til grundforskning og til at uddanne forskere, som er dygtige nok til at klare denne opgave.

Ministeren vil afsætte 90 mill. kr. til apparatur, og det gør han ret i, men jeg vil dog lige indskyde den bemærkning, at det faktisk var den tidligere minister, som startede den sag.

Ministeren nævner, at vi må reducere ambitionerne om, at alle vore universiteter skal dække et meget bredt fagligt spektrum. Jeg forstår godt, at det kan være fristende, men jeg vil godt pege på, at et universitetsmiljø nødvendigvis må have en vis bredde for at kunne sikre forskning af kvalitet.

Det ligner mere end en tanke, at fagbevægelsen ikke er nævnt overhovedet i redegørelsen, og det er så meget mere påfaldende, som det informatikudvalg, ministeren netop har nedsat, heller ikke tæller så meget som en eneste repræsentant for fagbevægelsen. Kan fagbevægelsen ikke rekvirere forskning? Er dens erfaringer ikke værd at tage med, hvis man ønsker et sandt billede af det danske samfund? Skal den ikke præge den teknologiske forskning?

Ved flere universiteter eksisterer der et udmærket samarbejde med fagbevægelsen. Den giver ideer til forskning i arbejdspladsforhold, miljøproblemer, faglige forhold og trivsel i hjem og på arbejdsplads. Den deltager i kontaktudvalgsarbejde ved universitetet og medvirker ved projektevaluering. Den bidrager overordentlig nyttigt til de studerendes og lærernes viden om faktiske forhold, som de ikke er i kontakt med til daglig. Jeg synes ikke, det var for meget, om ministeren anerkendte denne indsats og også gav udtryk for, at den burde fortsætte.

En forudsætning for, at forskningsdebatten får kvalitet, og for, at vi kan deltage i den, er, at forskerne formidler deres resultater til os. Et godt eksempel herpå er Mikeprojektet, hvor forskerne løbende delagtiggøres i, hvor langt de er kommet med deres analyse af mikroelektronik og samfundsøkonomi, i form af små pjecer, som enhver kan forstå.

I det hele taget er kontakten med omverdenen vigtig for et godt og kreativt forskningsmiljø. Den kan skabes ved, at der opbygges et kontaktnet, et socialt netværk, omkring universiteterne med repræsentanter for erhvervsliv og fagbevægelse. Det kan ske gennem offentlige forelæsninger, folkeuniversiteter og åbent universitet. Alle disse aktiviteter har herhjemme været overordentlig succesrige, og jeg synes, regeringen bør vedkende sig ansvaret for, at de fortsætter.

Det er vigtigt, at forskningen tager alle slags opgaver op: andelsforskning, arbejdsmiljø, ØD, genbrug, ernæringsforskning,